

Сергеј Прокофјев

Ромео и Јулија

Сергеј Прокофјев

Ромео и Јулија

Балет у два чина

Либрето: Л. Лавровски, С. Е. Радлов, по истоименој трегедији В. Шекспира

Кореографија и режија: КОНСТАНТИН КОСТЈУКОВ

Диригент: МИКИЦА ЈЕВТИЋ

Сценограф: САША СЕНКОВИЋ

Костимограф: МИРЈАНА СТОЈАНОВИЋ МАУРИЧ

Репетитори: Оксана Сторожук, Милан Лазић, Весна Бркић, Бранка Глигорић,
Андреја Кулешевић, Борис Ладичорбић

Педагог: Франсис Маловик, Француска

Премијера: 17. април 2014, сцена „Јован Ђорђевић“

Представа траје два сата и десет минута, с једном паузом.

Играју:

Јулија АНА ЂУРИЋ / АСУКА МАРУО / БРАНКИЦА МАНДИЋ

Ромео ЛИВИЈУ ХАР / ТАКУЈА СУМИТОМО
СЕМЈУЕЛ БИШОП / АНДРЕЈ КОЛЧЕРИЈУ

Тибалт АНДРЕЈ КОЛЧЕРИЈУ / СЕМЈУЕЛ БИШОП

Меркуцио ТАКУЈА СУМИТОМО / ДАВИД ГРУОСО / ЛИВИЈУ ХАР

Бенволио ЛУЧИЈАН ПУШКАШ / МИЛАН ИВАН / ИВАН ЂЕРКОВИЋ

Парис ДАВИД ГРУОСО / ТОМ БАРНЕА

Јулијина дагиља МИРЈАНА ДРОБАЦ / ЈЕЛЕНА ВУКАДИНОВИЋ / НАДЕЖДА САЛАК

Грофица Кајулеи МАЈА ГРЊА / ДАНИЈЕЛА ВОЈНОВСКИ / АНДРЕЈА КУЛШЕВИЋ

Гроф Кајулеи МИЛУТИН ПЕТРОВИЋ / ИВАН ЂЕРКОВИЋ

Дужд ЗОРАН РАДОЈЧИЋ

Отац Лоренцо ГЛЕБ СУМАНОВ

Гроф Монтеки НЕНАД ВУКОВИЋ / ИВАН ЂЕРКОВИЋ

Тибалтови другови СТЕВАН СРЕМАЦ, БОЈАН РАДНОВ, СЕМЈУЕЛ БИШОП

Јушарња игра, соло МАРИЈАНА ЂУРЧИЈА, ДУЊА ЛЕПУША, БРАНКИЦА МАНДИЋ

Јулијине другарце: МАРИЈАНА ЂУРЧИЈА, ДУЊА ЛЕПУША, ЈЕЛЕНА МАРКОВИЋ,
ОЛГА АВРАМОВИЋ, КАТАРИНА КЉАЈИЋ, ЛАНА СТОЈАНОВИЋ, САЊА ПАВИЋ,
СОЊА БАТИЋ, МИЛЕНА КРКОТИЋ, ТЕОНА РАДАНОВИЋ

Бал, Јуџарња иџра, Таранџела:

Данијела Војновски, Верица Козарев Клариф, Теона Радановиф, Маја Станковић,
Зорана Радивојевић, Бојана Митиф, Бојана Матиф, Марија Јанковић, Ивана Прибиф,
Љвљана Јокановиф, Весна Ћуковић, Надежда Салак, Соња Гаврилов, Јована Пауновић,
Соња Батиф, Милена Кркотиф, Јелена Николић, Александра Станаревић, Лана Стојановиф,
Клаудија Јакобац, Јелена Дангузов, Татјана Ненадовић, Маријета Вираг, Љубица Селаковић
Бандиф, Ивана Нанић Сувачаревић, Ивана Иванов Маћешић, Ирена Месарош,
Биљана Бабијановиф, Марија Шарчевић

Бојан Раднов, Ћулио Милите, Зоран Трифуновић, Милан Иван, Марко Стојановиф,
Стеван Сремац, Глеб Суманов, Ранко Лазић, Иван Ћерковић, Том Барнеа, Семјуел Бишоп
* Иван Салонски, Александар Бечварди, Миле Кљајић, Марко Миочић, Марко Дубовац,
Милић Андрејевић

** Мирослав Стојиљковић, Владислав Шегуљев

* Ученици Балетске школе Нови Сад

** Статисти

ОРКЕСТАР СРПСКОГ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Концертмајстор: Сергеј Шаповалов, Владимир Ћуковић

Асистент сценографа: Нада Даниловац

Асистент костимографа: Снежана Хорват

Корепетитори: Золтан Гајдош, Дејан Бркић

Тонски сарадник: Предраг Петрушевски

Инспицијенти: Тања Цвијић, Иван Свирчевић

Мајстор светла: Младен Букарица

Видео пројекције: Срђан Миловановиф, Ћорђе Верначки

Декор, костими и остала сценска опрема израђени у радионицама Српског народног позоришта.

Ана Ђурић и Ливију Хар

СЕРГЕЈ ПРОКОФЈЕВ (1891–1953)

Совјетски композитор и пијаниста; завршио Претроградски конзерваторијум 1914. Од 1918. живео у западној Европи и САД, а вратио се у домовину 1932. У његовој оригиналној музици мајсторске композиционе технике, осећа се снажан темперамент, хумор и гротеска, а у стваралачком опредељењу класична, неоромантичарска, моторична, лирска и гротескна компонента.

Главна дела: опере *Заљубљен у шри наранџе*, *Рај* и *мир*, балети *Ромео и Јулија*, *Пејелјуа*, *Прича о каменом цвећу*; кантата *Александар Невски*; симфонијска бајка *Пећа и вук*; *Класична симфонија*, *Пећа симфонија*; музика за филмове *Александар Невски*, *Иван Грозни* и др.

„Пронаћи мелодију која ће бити одмах схватљива, чак и неупућеном слушаоцу, а у исто време бити и оригинална, најтеже је композитору...”

С. Прокофјев

МУЗИКА ПРОКОФЈЕВА У БАЛЕТУ РОМЕО И ЈУЛИЈА

Кад је почео да ради *Ромео и Јулију*, Прокофјеву је у потпуности било јасно да Шекспирови ликови траже новије решење које је изнад оквира стандардне кореографске традиције. То је одредило карактер музике за балет – чисто симфонијска музика. Композитору је добро дошло искуство стечено у раду на ранијим балетима, посебно балету *Блудни син*. Али, сада се он налазио пред неупоредиво сложенијим задатком: радило се о кореографској драми, музички је требало озвучити Шекспирову лирику и трагику.

Музика *Ромео и Јулије* нема фолклорних тонова. Прокофјев на свој начин креира музички изглед Италије. У његовом делу живи снажан дух ренесансе који је карактеристичан за шекспировску трагедију, на који композитор гледа очима модерног уметника. Прокофјев приказује сукоб међусобно супротстављених сила трагедије, слика уличне сцене, бал, даје упечатљиву карактеризацију главних ликова, Ромео и Јулије. Његова музика обухвата широк дијапазон

осећања: од беса произашлог из сукоба на улицама Вероне до поезије љубави. Паралелно с тим, ствара драмски напете, трагичне ликове. Прокофјев је први композитор који је написао шекспировски балет. То је, такође, његово прво дело које се уздиже до висина истинске трагедије.

Прокофјев је трпео доста прекора због музике која није у довољној мери прикладна за кореографију. Ти прекори нису били правични, јер је партитура *Ромеа и Јулије* прожета елементима игре у највишем смислу. Ипак, њу карактерише снажна симфоничност, у чему Прокофјев наступа као следбеник традиције руске музичке класике. Стил и карактер његове музике је потпуно другачији, али, ипак, у њој има нешто блиско Чајковском – висока трагичност и чистота поетски узвишеног осећања које се изражава у зачуђујуће конкретним, на моменте скоро видљивим музичким ликовима (нпр. у сцени двобоја Меркуција и Тибалта).

Та конкретност осећа се и при слушању његове музике у концертној дворани. Симфонија и кореографија се прожимају у споју идеје и израза, што *Ромеа и Јулију* чини класичним делом модерног балета. Прокофјев ствара свој тип музичко-кореографске синтезе чију новаторску суштину нису схватили чак ни највећи мајстори који су први покренули извођење балета. Иако је партитура за балет била завршена у утврђеном року, Бољшој театар није одмах признао све вредности овог дела. Кад је саслушана музика, коју је извео лично композитор, питање поставке балета било је одложено на неодређено време. С. А. Самосуд се присећа првог слушања *Ромеа и Јулије*: „Сала се буквално празнила од слике до слике, огроман број балетских играча одбацио је ту музику 1936. године као музику која није сценска, није за игру, која је без ширине, једном речју, незамислива за позориште.“ Прокофјев је морао сачекати неколико година да се балет појави на сцени и доживи сјајну победу.

Од музике за *Ромеа и Јулију* Прокофјев је саставио три симфонијске свите које имају засебну уметничку вредност. У новембру 1936. године у Москви је изведена прва свита, а након неколико месеци аутор је у Лењинграду дириговао другу. Широка публика је топло примила и клавирско извођење *Ромеа и Јулије*, које је први пут одсвирао лично композитор. Једном речју, музика *Ромеа и Јулије* добила је признање прво у концертној дворани, па тек онда у позоришту. Ипак, сва моћ музике Прокофјева осећа се управо у позоришту, јер је на прави начин драматична и даје прелепу основу за кореографију.

И. Марџинов, СЕРГЕЈ ПРОКОФЈЕВ Живої и сїваралашїво, Москва, 1974.
Примарни ђревод (извогу) Радојка Јакшић

Ана Бурић

Асука Маруо

Асука Маруо, Такуја Сумитомо и Глеб Суманов

РОМЕО И ЈУЛИЈА

Многа позната књижевна дела послужила су као основ балетских остварења од којих се нека убрајају у највреднија достигнућа те уметности. *Хасанајница*, *Сирано де Бержерак*, *Пешар Пан*, *Дама с камелијама*, *Бахчисарајска фонџана* – помињемо само нека од њих – често се налазе на репертоару балетских трупа у целом свету.

Тако је и Шекспирова драма о несрећним љубавницима из Вероне, *Ромео и Јулија*, одавно привлачила и композиторе и кореографе... До сада најпознатију балетску верзију *Ромео и Јулије* компоновао је Сергеј Прокофјев, који је заједно с кореографом Леонидом Лавровским написао и либрето за ту кореодрому. Та партитура Прокофјева, једна од најлепших у балетској музичкој литератури уопште, доживела је, сем у Совјетском савезу, бројне плесне интерпретације. Тако је Фредерик Ештон *Ромео и Јулију* поставио 1955. у Краљевском позоришту у Копенхагену, а исте године је Серж Лифар приказао своју кореографију у париској Опери. Познату и изузетно успелу кореографију тог балета дао је Џон Кранко у лондонском Ковент Гардену.

Иако Прокофјев није музички илустровао Шекспирову драму, либрето се ипак ослања на литерарни узор. О томе сведочи следећа белешка кореографа и либретисте Лавровског: „Радња балета се одвија у доба ренесансе у италијанском граду Верони с темом о љубави и трагичном завршетку Ромеоа и Јулије. Више но у осталим балетима овде се наглашавају визуелни ефекти, посебно у сценама сукоба између две завађене племићке породице, масовкама карневала на трговима Вероне, балу на двору Капулетијевих (где ће Ромео први пут угледати Јулију), борбама Меркуција и Тибалта и њиховој смрти, погребним и црквеним процесијама, као и помирењу сукобљених породица над мртвим телима заљубљених. Уједно тај велики спектакл афирмише хуманистичке идеје позитивних снага човечанства, које су љубав Ромеоа и Јулије уздигле до легенде.“

Богат идејни садржај балета као и разноврсне ситуације захтевају од балетских уметника не само високо техничко умеће, већ истовремено и способност да снажном изражајношћу остваре карактере и личности којима се верује. У том смислу је карактеристична чувена сцена на Јулујином балкону. То је лирски обојен и страствен играчки дует чија визуелна лепота и емоционални набој у потпуности прате музику Прокофјева, те по својој позоришној упечатљивости нимало не заостају за истом сценом у драмском приказу трагичне судбине Ромеоа и Јулије...

/ М. Зајцев, Откривамо тајне балета, *Позоришће*, јануар 1992/

КОНСТАНТИН КОСТЈУКОВ

После завршетка Државне балетске школе у Кијеву добија ангажман у Балету Националног театра „Шевченко“ 1985, а већ 1987. постаје првак балета. У овом театру одиграо је осамнаест првих улога и остварио гостовања широм света.

Од 1991. ангажован је као првак балета у Народном позоришту у Београду.

Дипломирао је на Међународном позоришном институту Украјине у Кијеву, као педагог и кореограф.

У Балету Народног позоришта остварио је велики број првих улога у представама: *Дон Кихот* (В. Логунов), *Лабудово језеро* (Д. Парлић), *Жизела* (Л. Лавровски), *Самсон и Далила* (Л.

Пилипенко), *Усџавана лејошница* (В. Логунов), *Васкрсење* (Л. Пилипенко), *Кармен* (В. Логунов), *Дама с камелијама* (Л. Пилипенко), *Шехерезада* (Л. Пилипенко), *Бахчисарајска фонџана* (Р. Кљавин), *Жена* (Л. Пилипенко), *Посвећење њролећа*, *Вукови* (Д. Сајферт), *Јесењи њљусак* (В. Логунов), *Слике* (Л. Пилипенко), *Ромео и Јулија* (А. Шекера), *Докџор Џекил и мисџер Хајд* (В. Логунов), *Песник Чајковски* (Л. Пилипенко), *Одисеј* (Л. Ламброу), *Краљица Марио* (К. Симић), *Јесење цвеће* (М. К. Пјетрагала), *Нечисџа крв* (Л. Пилипенко), *Исигора* (Ј. Шантић, на БИТЕФ-у 1992).

Велики број улога остварио је као гост. У Новом Саду: *Грк Зорба*, *Мајерлини* (К. Симић), *Кармен свиџа* (В. Логунов); у Скопљу: *Шуберџи* (Т. Шилинг), *Македонска њовесџи* (О. Милосавлева), *Лабудово језеро* (Е. Аксионова), *Крцко Орашчић* (М. Крапивин), *Силан умире два њуџа* (Ј. Сланева Хаџиманова), *Дон Кихот* (В. Бударин), *Жизела* (Р. М. Бот); у Камерној опери „Мадленијанум“: *Орфеј у њодземљу* (К. Симић), *Нижински – злајсна њџица* (К. Симић), *Пуџник* (В. Логунов).

Као асистент кореографа радио је на балетима *Вукови* Дитмара Сајферта и *Ромео и Јулија* Анатолија Шекере. Остварио је велики број гостовања у иностранству и на значајним фестивалима Европе, Азије и Јужне Америке.

У богатој каријери добио је велики број награда, од којих издвајамо:

Друга награда на II балетском такмичењу Украјине 1987; Прва награда на IV светском такмичењу балетских парова Осака, Јапан 1991; Годишње награде Народног позоришта у Београду:

Принц Зигфрид у *Лабудовом језеру* 1991, Базил у *Дон Кихоту* 1992, Господар у *Шехерезади* 1994;

Андреј Колчерију, Данијела Војновски, Иван Ђерковић и ансамбл балета

Октобарска награда града Београда 1994; Награда Савезног министарства културе за уметнички допринос 1995; Награда „Давидоф“ за савремени позоришни израз за сезону 1998/99. (*Вукови и Посвећење ђролећа*); „Зоранов брк“ у Зајечару 2002. (*Орфеј у њодземљу*); Награда „Златни беочуг“ КПЗ Београд за трајни допринос култури 2003; Награда „Анатолиј Шекера“ Међународног позоришног института Украјине 2002; Вукова награда 2007.

Од 2004. до 2011. био је директор Балета Народног позоришта у Београду, од новембра 2012. је в. д. директора истог Балета.

МИКИЦА ЈЕВТИЋ

Рођен 1977. у Хорбу, Немачка. Дипломирао је дириговање на Националној музичкој академији Украјине у Кијеву 2003. године код професора Алина Власенка и хармонику код професора Павела Фењука.

Од 2001. до 2003. године био је диригент Симфонијског оркестра и Оркестра Оперског театра града Дњепропетровска у Украјини. Са Гудачким оркестром Кијевске музичке школе наступао је у Шпанији, Пољској, Немачкој, Португалији. Имао је бројне концерте са Националним симфонијским оркестром Украјине. Од 2005. године ради као диригент оркестра Музичке школе у Шапцу.

Од 2011. стални је диригент Оркестра Српског народног позоришта у Новом Саду.

На репертоару има опере: *Евџеније Оњџин*, *Травијата*, *Фиџарова женидба*, *Царска невесџа*, *Набуко*, *Ријолеџо*, *Мадам Батерфлај*, *Лучија од Ламермура*, *Љубавни најџиџак*; балете: *Крџко Орашчић*, *Дон Кихоџ*, *Лабудово језеро*, *Грк Зорба*, *Жизела*, *Усџавана лејџџица*, *Ромео и Јулија* и сценску кантату *Кармина бурана*.

Добитник је прве награде на 1. Међународном такмичењу диригената „Стефан Турчак“ у Кијеву 2006. године.

„Као члан жирија међународних такмичења ‘Стефан Турчак’ у Кијеву 2006. године и ‘Сергеј Прокофјев’ у Санкт Петербургу 2008. године, уџознао сам се са дириџентом из Србије, Микицом Јевџићем. Млади музичар исџољио је изузетне дириџентске сџособности, џоказао музикалности и одличну дириџентску школу коју је сџекао на Националној музичкој академији у Кијеву у класи изузетног педагога, професора Алина Власенка. Микица Јевџић је џалентован и изузетно професионално припремљен дириџент. Његов уметнички џуџи заслужује џажњу и џодршку.“

Саулиус Санџецкис, дириџент, џочасни професор Академије „Н. Римски-Корсаков“ у Санкт Петербургу

**Мирјана Дробац и Маријана Ђурчија, Катарина Кљајић,
Дуња Лепуша, Јелена Марковић, Олга Аврамовић**

Андреј Колчерију, Давид Груосо и ансамбл балета

РЕЧ КОРЕОГРАФА

„...Када сам почео са припремама кореографије за *Ромеа и Јулију* замислио сам је као сценску лектуру. Идеја ми је била да и младој генерацији, дакле оној која можда није читала драму, омогућим да аутентично „ишчитају“ Шекспира а да сваки лик обликујем онако како га је описао Прокофјев. Јер он је написао генијалну музику у којој је до детаља обојио не само Ромеа и Јулију, него је у потпуности испоштовао и остале актере драме...

Покушао сам да понудим своју верзију како мислим да би данас *Ромеа и Јулију* требало играти. Не морамо Ромеу и Јулији да стављамо телефоне у руке и навлачимо им фармерице да бисмо приближили њихову причу савременој публици. Јер та је прича савременска. Она носи велику поруку за све заљубљене, да љубав, ако је искрена и јака, може да се супротстави и најјачим силама. Али истовремено открива и трагичну истину да, када се свађају велики и моћни, по правилу страдају недужни. Стога сам и сценографа замолио да и он својим решењима допринесе визуелном дочаравању драматике времена о којем је Шекспир писао. Јер идеја ми је да ангажујемо сва чула публике увлачећи их у један аутентичан свет...

...Вештина кореографа је да се прилагоди простору, трупи и, што је најбитније, индивидуалности играча. Можда неки играч може да на сцени изведе силне вратоломије, али ђабе ако то што ради нема душу; и, с друге стране, може да направи само неколико корака али да у њима изнесе толико емоција да одмах „пређе рампу“ и зграби публику. То се поготово односи на представе попут *Ромеа и Јулије*, које можда наизглед нису толико технички захтевне као, рецимо, *Дон Кихот*, али које носе невероватну количину емоција. Али да би се до тих емоција дошло, играч мора да се отвори потпуно, до краја. Е, то кореограф мора да омогући, а предуслов је да препозна шта ком играчу не само играчки и глумачки, него и у естетском смислу највише одговара. И да то потенцира, како би у извођењу уживали и публика и сам играч. Наравно, при томе не смем да будем потпуно окупиран само и искључиво играчима а да се то не слаже са музиком. Дакле, кореографија је синтеза мноштва детаља, јер кореограф у себи мора да споји драматурга, редитеља драме, оперског редитеља...

...Већи је изазов радити са младима, не само због тога што је више простора за стварање, истраживање, него и зато што они много тога раде искреније. Уосталом, треба имати на уму и то да ће сигурно и неки од ових младих талентованих људи у будућности постати звезда.“

Из интервјуа Мирослава Стајића: „Константин Костјук, кореограф, пред премијеру балета *Ромео и Јулија* Сергеја Прокофјева“, *Дневник*, 6. април 2014.

Маја Грња и Семјуел Бишоп

Ана Ђурић и Милутин Петровић

РЕЧ ДИРИГЕНТА

Балет *Ромео и Јулија* Сергеја Прокофјева дело је које својом појавом означава прекретницу у музичком театру. Међу сценским опусима Прокофјева, у које спада осам опера, музика за филмове и драмске представе, „посебан свет“ представља седам балета у којима се одражавају основни принципи композиторовог театарског размишљања. Један од њих је стварање упечатљивих музичких портрета.

Прокофјев је направио синтезу драме и музике исто као што је Шекспир у своје време спојио поезију са драмом. Музика до детаља преноси све емоције и богатство Шекспирове мисли, страст и драматизам његове „савршене“ трагедије. Композитор је врло упечатљиво успео да представи све Шекспирове јунаке: љубав Ромеа и Јулије, Меркуцијев хумор, дадиљину простодушност, мудрост свештеника Лоренца, жестоку Тибалтову нарав, радост и веселје са италијанских улица. Огромним мајсторством и великом изражајном снагом представљени су и нежно свитање и драматична сцена смрти. За време у којем се појавила, музика *Ромео и Јулије* била је врло необична и требало јој је време да заживи. Сада, из ове перспективе, слободно можемо рећи да је то симфонија-балет, који је постао класик XX века.

Лучијан Пушкеш, Ливију Хар и Такуја Сумитомо

Асука Маруо и Такуја Сумитомо

САДРЖАЈ

*„Две куће исиој уїледа у шїој
Лейој Верони, їде се радња збива,
Из древне мржње їочїњу нов бој,
Те їрађанска рука їрађанску крв лива.*

*Несрећне ушробе їих неїријаїеља
Родише кобно заљубљених двоје,
Који сахранише мржњу родиїеља
Само їреко болне, шїужне смрїи своје*

*Сїрашни шїок ове љубави шїїо їине,
Коју їњев њихових родиїеља їраїи,
Шїїо се наїзад їаси смрћу деце њине...”*

Вилијам Шексїир: Пролої из Ромеа и Јулије

ПРВИ ЧИН

Сцена 1

Јутро у Верони. Ромео машта о Розалинди. Буди се цео град. На тргу се појављује Ромео, син Грофа Монтекија и његови пријатељи: Меркуцио и Бенволио, рођак Монтекијевих. Град почиње да живи, народ се весели, као и весела тројка увек спремна на шалу. Изненада се појављује надмени и агресивни Тибалт, рођак породице Капулети и његови другови, што доводи до туче младића из двеју давно завађених породица. Тучу прекида веронски Дужд који објављује да ће свако даље кршење примирја казнити – смрћу.

Сцена 2

Јулијина соба. Весела, раздрагана, срећна Јулија затиче дадиљу како спава, преплаши је и, као увек, почиње с њом да се игра. Дадиља, покушавајући да прати њену игру, налеће на Грофицу Капулет, Јулијину мајку, она прекида игру и најављује долазак Грофа Капулета који стиже заједно с Јулијиним другарицама. Доноси ћерки свечану хаљину и вест да је дошло време да се појави на свом првом великом балу, где ће упознати будућег младожењу Париса, дуждевог рођака.

Сцена 3

Долазак Париса и осталих гостију у дворца Капулетових. Испред дворца се весела тројка, Ромео, Меркуцио и Бенволио, договара како да маскирани неприметно уђу на бал.

Сцена 4

Бал. У помпезној атмосфери, уз пуно лепих костима, Јулија игра свој први плес и случајно сретне маскираног Ромеа који одмах привлачи њену пажњу. Да нико не би приметио симпатију између Ромеа и Јулије, и да не би дошло до непријатне ситуације, Меркуцио почне да засмејава присутне. Међутим, Тибалт их примећује, стргне Ромеу маску и изазива га на сукоб. Зауоставља га Јулијин отац, који љубазно моли Монтекија да напусти њихов дом.

Сцена 5

Балкон. Предивна ноћ пуна звезда. Ромео непрестано мисли на Јулију и одлучује да се прикраде башти Капулетових у жељи да је види. Јулија, пуна утисака после првог бала, мисли на Ромеа и не може да заспи. Излази на балкон, примећује Ромеа, између њих се рађа страствена љубав. Заклињу се на вечну љубав испод своје звезде.

ДРУГИ ЧИН

Сцена 1

Следећи дан. Верона, као увек, пуна живота и радости, народ плеше изводећи тарантеле. Ромео долази на трг где среће Бенволија и Меркуција који га задиркују због његове заљубљености. На тргу се појављује Јулијина дадиља која тражи Ромеа и доноси му писмо од Јулије која му пише о њиховом тајном венчању. Ромео полуди од среће и излеће с трга да што пре види Јулију.

Сцена 2

Венчање код Оца Лоренца.

Сцена 3

Трг. Игру и весеље прекида агресивни Тибалт. Меркуцио и Бенволио му се подсмевају, карикирајући га. Појављује се срећни Ромео после венчања, у њему Тибалт види свог крвног непријатеља и провоцира га. Ромео, који је венчањем постао Тибалтов рођак, не жели сукоб и смирује га, али Тибалт својом дрскошћу и агресивним понашањем натера Меркуција да га изазове на двобој. Народ се у почетку весели док прати спретно, пуно хумора мачевање Меркуција, што још више љути Тибалта. У једном тренутку, сачекавши да се Меркуцио окрене, Тибалт му, пун гнева, нечасно забада мач у леђа. Ромео, запањен, изазива Тибалта на двобој и заклиње се мртвом Меркуцију да ће га осветити, што и остварује. Вероном се проноси глас о великој трагедији, појављује се Дужд са својом пратњом и пред свима протерује Ромеа из Вероне.

Сцена 4

Јутро у Јулијиној спаваћој соби, где су Ромео и Јулија провели ноћ заједно, која ће можда за њих бити и последња. Ромео одлази.

Сцена 5

Појављују се Јулијини родитељи, заједно са Парисом, да би се договорили о датуму венчања Јулије и Париса. Измишљајући различите разлоге, Јулија их преклиње да то не чине јер не може да замисли да је неко други дотакне, осим Ромеа. После грубе свађе с оцем Јулија трчи у цркву код Оца Лоренца тражећи помоћ за ову безизлазну ситуацији. Отац Лоренцо јој даје бочицу биљног напитка од којег ће изгледати као да је мртва и обећава јој да ће обавестити Ромеа да дође код ње у гробницу, како би срећни заједно напустили Верону. Стицајем околности, вест не стиже до Ромеа.

Сцена 6

Јулија се враћа кући од Оца Лоренца и пристаје на венчање са Парисом. Кад су родитељи напустили њену собу она попије напиток. Вероном се, и даље, шири глас да је Јулија умрла, тај глас стиже и до Ромеа, који истог тренутка трчи у Верону где затиче „мртву“ Јулију. Схвативши да неће моћи да живи са свешћу да Јулије више нема, одлучује да заувек остане поред ње и испија отров. Напитак који је попила Јулија престаје да делује и она се буди, у страху што је у гробници, зна да је Ромео негде близу и тражи га. Угледавши Ромеа како спава, пресрећна је што се њихов план остварио. Међутим, приближивши му се, схвата да је мртав. Њено срце и душа не могу да поднесу ту трагедију. Ромеовим ножем одузима себи живот, како би заувек остала поред њега.

К. Косићуков

Давид Груосо, Ана Ђурић, Милутин Петровић,
Јелена Вукадиновић и ансамбл балета

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

Позоришни трг 1, 21000 Нови Сад
Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

За издавача / АЛЕКСАНДАР МИЛОСАВЉЕВИЋ, управник

Директор Балета / ВЛАДИМИР ЛОГУНОВ
Директор Технике / РАДОСЛАВ БУКУМИРОВИЋ
Уредник / ДУШАНКА РАДМАНОВИЋ
Фотографије / НИКОЛА БРАДОЊИЋ
Обликовање / РАДУЛЕ БОШКОВИЋ
Технички уредник / НОРБЕРТ БАРЦАЛ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампарија КОМАЗЕЦ, Инђија
Тираж 1000

153. сезона 2013/2014.

www.snp.org.rs